STRÁŽCI MAGIE

KOUZELNÉ KRYSTALY



LINDA CHAPMANOVÁ

Ilustrovala Hoang Giangová

bambook


bambook

Mým vynikajícím editorům Mattie Whiteheadové a Karellu Tobiasovi, kteří ke Kouzelným krystalům velkou měrou přispěli a díky nimž mě psaní knihy velice bavilo! – L. CH.

Dětem, které věří na kouzla. – H. G.

STRÁŽCI MAGIE

KOUZELNÉ KRYSTALY



LINDA CHAPMANOVÁ

Ilustrovala Hoang Giangová



OBSAH

Kapitola první	7
Kapitola druhá	19
Kapitola třetí	38
Kapitola čtvrtá	55
Kapitola pátá	71
Kapitola šestá	84
Kapitola sedmá	93
Kapitola osmá	104
Kapitola devátá	111
Kapitola desátá	121
Kapitola jedenáctá	128
Kapitola dvanáctá	138





KAPITOLA PRVNÍ

Ava se opřela do těžkých dveří, otevřela je a nakoukla do veliké místnosti. Spatřila vysoký, klenutý strop a obrovská, starodávná okna, po jejichž stranách visely zaprášené sametové závěsy. Říjnové sluníčko prosvítalo zamazanými okenními skly a vrhalo nepravidelné stíny na dřevěnou podlahu a vybledlou modrou pohovku na protější straně pokoje. V místnosti stály knihovny plné knížek vázaných v kůži, velký dubový stůl a několik polic, na kterých ležely prapodivné předměty.

Paprika, Avina tibetská teriérka, přiklusala dovnitř s nastraženýma ušima.

„Zůstaň tady u mě," přikázala Ava. Paprika si jí ale nevšímala. Přeběhla přímo k jednomu z oken, předními packami se opřela o parapet a vyhlédla ven. Ava se usmála. Když byla Paprika ještě štěně, chodívaly spolu na cvičák, ale protože věčně neposlouchala, řekli jim, ať už dál nepokračují. Avě to bylo jedno, zbožňovala Papriku a nevadilo jí, že trochu zlobí. Ava taky vždycky nedělala, co se po ní chtělo!

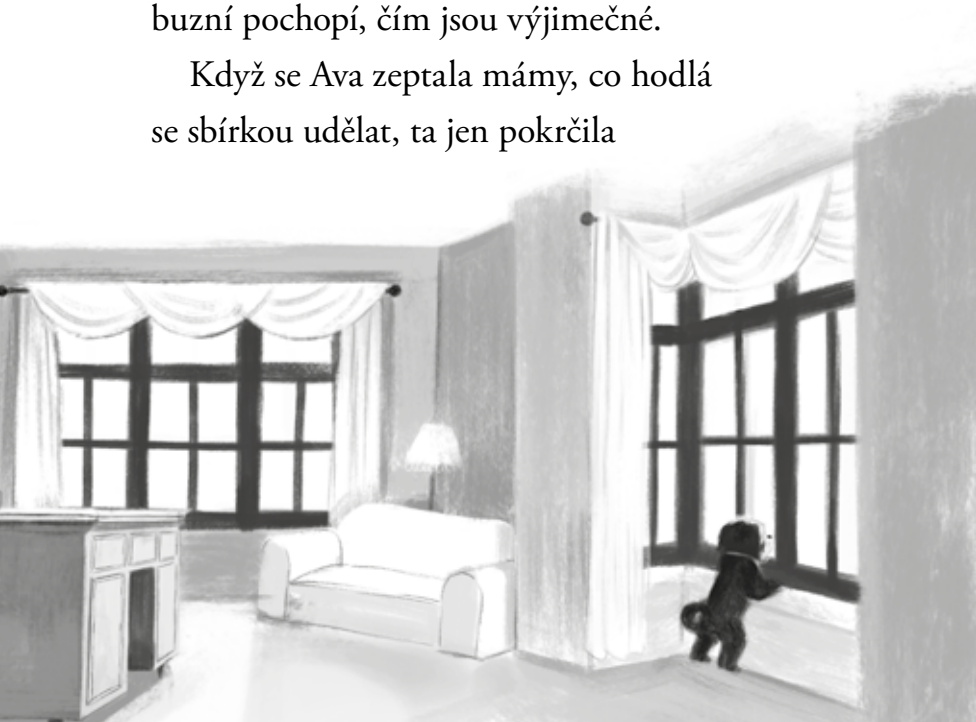
Dveře se za nimi s vrznutím zavřely.



„Nahání to tady hrůzu, viď, Papriko?“ řekla Ava a rozhlížela se po rozlehlém pokoji.

Enid, prateta Aviny mámy, byla známá archeoložka, která pracovala na různých místech po celém světě. Tento pokoj využívala pro svou vlastní sbírku kuriozit – neobvyklých předmětů, které během let našla nebo dostala. Když prateta Enid zemřela, odkázala dům mámě s podmínkou, že celá sbírka zůstane v domě a neprodá se. Do závěti napsala, že i když předměty nejsou nijak zvlášť cenné, doufá, že jednoho dne příbuzní pochopí, čím jsou výjimečné.

Když se Ava zeptala mámy, co hodlá se sbírkou udělat, ta jen pokrčila



rameny. „Kdo ví. Asi ji teď nechám tak, jak je. Mám tady spoustu jiných úkolů, které mají přednost. Dům je potřeba vymalovat a musíme udělat nové rozvody elektřiny."

Ava souhlasila s tím, že dům se rozhodně musí opravit. Byl obrovský, dvoupatrový a měl osm ložnic. Jenže všude se odlupovaly tapety, malba byla oprýskaná a koberce pokrývající dřevěné podlahy byly sešlapané. V kuchyni se už léta nic nemodernizovalo a zvenku vypadal celý dům zanedbaně. Přerostlou zahradu oddělovala od ulice cihlová zeď s rezavou bránou.

Ava, máma a Paprika se do domu, jemuž se říkalo Kejklov, přestěhovaly před pár dny, během podzimních prázdnin. Z jejich útulného řadového domku v Nottinghamu to sem bylo jen dvě hodiny cesty a Ava měla pořád pocit, že jsou na prázdninách a co nevidět pojedou domů.

Možná se to změní, až půjdu zítra do školy, pomyslela si. Byla trochu nervózní. Měla

nastoupit do šesté třídy, kde se už všichni znají a mají své kamarády. Ale na druhou stranu se Ava ráda seznamovala s novými lidmi, a tak doufala, že to dopadne dobře.

Přešla k policím, na kterých ležely podivné předměty – kuriozity. Její kroky v tichém pokoji zněly ozvěnou. Vzduch byl nehybný a Avu náhle přepadl pocit, že ji někdo sleduje. Ohlédla se přes rameno, ale nikdo tam samozřejmě nebyl. Sama pro sebe se usmála. Ten pokoj jí vážně naháněl hrůzu!

Sbírka kuriozit se skládala z podivných předmětů roztodivných tvarů a velikostí. Na každém z nich byla připevněna cedulka s ručně psaným textem. Byla tu jakási otlučená kamenná pamětní destička, do které někdo vytesal ošklivý obličej, a taky zdobený kovový pohár s podivnými znaky, vějíř z šedivého pštrosího peří, zaprášené sošky, částečky starých šperků a mimo jiné i velký kamenný chrlič ve tvaru krčícího se tvora. Ava byla z toho

všeho zmatená. Proč prateta Enid tvrdila, že jsou ty předměty výjimečné? Jí se zdály jen staré a rozbité.

Pak Ava ze zvědavosti jednu věc zvedla. Byla omotaná starými hnědými obvazy, asi půl metru dlouhá a na jednom konci z obvazů vyčuhoval tmavý plochý čenich. Co to asi je? Zrovna se chtěla podívat na cedulku, když vtom za sebou uslyšela tlumený zvuk a otočila se.

Hepčí! kýchla Paprika, když couvala zpoza zaprášených závěsů

Avě se ulevilo. „Papriko! Ty jsi mě vylekala!"

Paprika znovu kýchla, zatřepala hlavou a přeběhla ke stolu. Ava cítila, že jí srdce už zase bije obvyklým tempem, a tak si přečetla cedulku na předmětu, který držela v rukou: *Mládě mumifikovaného krokodýla. Starověký Egypt.*

Mumifikovaný krokodýl – fuj!

Rychle ho položila a zvedla sošku, která měla lidské tělo, ale hlavu kočky s velice přísným výrazem. Ava se zašklebila, zatřásla s ní a řekla:

„Copak je to s tebou? Ty se se mnou nechceš kočkovat?“

V prstech jí něco zapulsovalo, jako by to byl tlukot srdce, a Ava sošku samým překvapením málem upustila. Co se to stalo? Upřeně sošku pozorovala a čekala, jestli se to podivné pulsování objeví znovu.



Nic.

Po zádech jí přejel mráz a neklidně pohlédla na ostatní předměty. Měla pocit, že ji sledují a čekají, co se stane.

Nebuď taková bábovka, poručila si v duchu přísně. *Je to jen jeden z těch zvláštních pocitů, které někdy míváš. Nevšímej si ho.*

Divné pocity ji pronásledovaly už odmalička. V lese mívala dojem, jako by s ní stromy chtěly mluvit, a když se dotkla nějakého zvířete, hned

věděla, jestli je zraněné, nebo ne. Máma tvrdila, že je to proto, že má bujnou fantazii a je citlivá, ale ostatní lidé to považovali za divné. Proto si zvykla o tom nemluvit.

PRÁSK!

Ava se otočila, ale zase to byla jen Paprika, která skočila na stůl a shodila na podlahu krabičku potaženou kůží. Ava odložila sošku a přešla k fence. „Papriko, ty jsi samý malér!"

Paprika jí věnovala psí úsměv. Přes oči jí visely chlupy a jazyk jí plandal z tlamy.

Ava sundala psa ze stolu. „Pojď pěkně dolů."

Paprika olízla Avě bradu, pak se jí vyprostila z náručí a přeběhla ke sbírce kuriozit.

Ava zvedla ze země krabičku. Na koženém víku bylo zlatým písmem vyraženo několik slov.

„Kú…" snažila se vyslovit první slovo *kúzelné*. Má to být *kouzelné*? Ava si byla jistá, že se slovo *kouzelné* píše jinak, ale nebyla ve čtení moc dobrá. Pokračovala: „Kúzelné krystaly k…"

Zdálo se, že za slovem začínajícím na písmeno *k* původně ještě nápis pokračoval, ale teď už byla další slova nečitelná.

Ava se zvědavostí zatetelila. Kúzelné krystaly – to znělo zajímavě. *Jasně že nebudou doopravdy kouzelné*, pomyslela si. *Kouzla nejsou opravdová. Musí to být nějaká hra.*

Ava dumala nad tím, proč ležela krabička s kouzelnými krystaly na stole, a ne na polici s ostatními předměty. Otevřela víko. Uvnitř spatřila mřížku, která vytvářela čtyři čtvercové přihrádky, v každé spočíval na purpurovém hedvábném polštářku oblý třpytivý kámen. Napravo od přihrádek byl červený hedvábný polštářek, na němž ležel oválný kámen z jedné strany černý, z druhé bílý. Nalevo byl bílý polštářek a na něm ležel zlatý náhrdelník s přívěskem. A pod přihrádkami byl ještě další prostor a v něm úzký čirý krystal ve tvaru tužky.

Na vnitřní stranu víka někdo napsal nějaké poznámky. Písmo však bylo tak drobné, že se

Ava rychle vzdala všech pokusů ho přečíst. Místo toho vzala do ruky jeden krystal, tmavý s rudými skvrnami. Jakmile ho stiskla v dlani, projela jí mohutná vlna energie, a když do toho ještě Paprika hlasitě začenichala, Ava nadskočila leknutím. „Jejda!“ vykřikla a překvapeně zamrkala. Vážně je dneska nějak nervózní.

Položila krystal zpět a cítila, jak se z ní jeho energie vytrácí. Vzala do ruky jiný kámen, lesklý a zelený s tmavě fialovým proužkem, a téměř okamžitě ji zalila vlna klidu. Svaly se jí uvolnily, začala dýchat pravidelně a všimla si, že zvedla bradu a narovnala se.

To je tím krystalem. Myšlenky měla najednou jasnější a zřetelnější, než byly kdy předtím. *Ten krystal proměňuje mé pocity.*

Položila ho zpět a přemýšlela, co to znamená. Jak by mohly kameny ovlivňovat to, jak se cítí? Pohled jí padl na černo-bílý kámen na červeném polštářku. Co se asi stane, když vezme do ruky tenhle?



Ve chvíli, kdy se ho Ava dotkla, jí přejel mráz po zádech. Jako by jí po těle přeběhlo tisíc pavouků.

Ten pocit byl tak příšerný, že kámen upustila a ten se zaduněním dopadl na podlahu.

Ava sbírala odvahu, aby ho zvedla a vrátila do krabičky, když si najednou všimla, že Paprika kolem ní krouží a něco drží v tlamě. Spokojeně mávala huňatým zakrouceným ocasem sem a tam.

„Co to máš?“ Ava se zarazila, když spatřila, že Paprice čouhá z tlamy cosi ovázaného obvazem. To snad ne! Byla to mumie krokodýla! „Papriko, to nesmíš! Hned to pusť!“ vykřikla vyděšeně a v tu chvíli na kámen úplně zapomněla. Paprika na ni ale vrhla pohled, který jako by říkal: *Kdepak, to je moje!*

„Papriko, myslím to vážně. Pojď ke mně,“ varovala ji Ava a popošla k fence.

Paprice v hnědých očích nezbedně zajiskřilo a vmžiku byla tatam!

KAPITOLA DRUHÁ

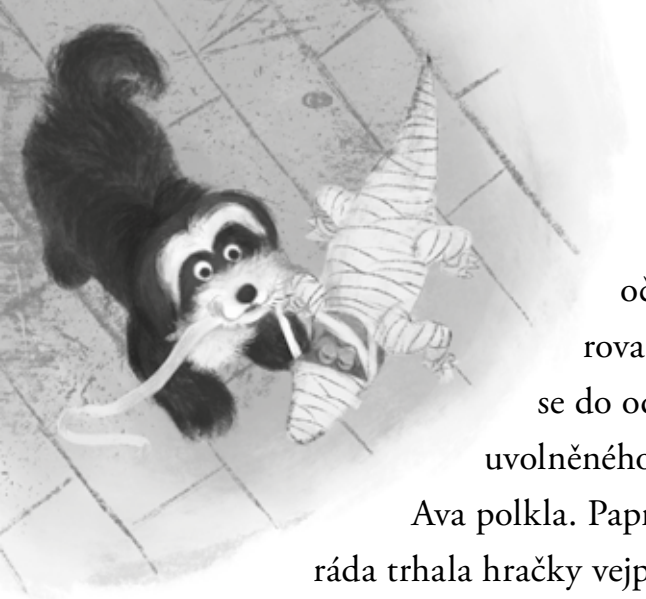


„Papriko!“ Ava se rozběhla za pejskem. „To není hračka. Vrať mi to!“

Fenka se zastavila na druhé straně pokoje, přikrčila se k zemi, zadek vystrčila nahoru a rozverně zavrtěla ocasem.

Ava se prudce zastavila. Věděla, že jestli k ní vyrazí, Paprika začne zase utíkat, protože si bude myslet, že je to hra.

„Zůstaň!“ řekla Ava přísně, pomalu se přibližovala a litovala, že se víc nesnažila s fenkou trénovat povely, které se naučily na cvičáku.



Paprika Avu jedním očkem pozorovala a pustila se do odmotávání uvolněného obvazu. Ava polkla. Paprika velice ráda trhala hračky vejpůl. Najednou se Avě v představách vynořil příšerný obrázek starověké krokodýlí mumie rozervané na cucky.

„Avo, kdepak jsi?“ zavolala máma odkudsi z domu a Ava ztuhla. I když máma o sbírku kuriozit nejevila příliš zájem, určitě by se jí nelíbilo, kdyby viděla, co Paprika provádí.

„Papriko, dej sem toho krokodýla,“ sykla dívka na fenku.

„Avo?“

„Hned, mami!“ zavolala Ava zoufale.

Původní taktiku „přibližuj se opatrně“ zavrhla a vyrazila přímo k psovi. Paprika

uskočila, ale Ava se po ní vrhla a chytila ji za obojek. „Mám tě!“ vydechla vítězně. Paprika se přetočila na záda. Ava se snažila vyrvat jí krokodýla z tlamy, ale fenka ho držela pevně.

VRRR! Vrčela a považovala to celé za hru. Konečně se Avě podařilo vypáčit krokodýla ze psí tlamy. Vyškrábala se zpátky na nohy právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře.

„Tady jsi, Avuško,“ řekla máma. „V tak velkém domě tě člověk ztratí jedna dvě.“

„Ahoj mami,“ pozdravila Ava vesele a oslintaného krokodýla držela jednou rukou za zády. Paprika kolem ní poskakovala a snažila se k němu dostat.

„Co to tu vyvádíte?“ zeptala se máma a odhrnula si vlasy z čela. Byly si s Avou podobné – obě byly vysoké, měly kaštanově hnědé oči a husté tmavé vlasy. Vlasy i oči zdědily po Aviných prarodičích, kteří pocházeli z Itálie. Zato Avin táta vypadal



úplně jinak, měl světlé vlasy pískové barvy a zelené oči. Rodiče se rozešli, když byla Ava ještě úplně malá, a táta teď žil ve Skotsku se svou novou ženou a synkem jménem Fergus. Ava se s ním vídala jen párkrát do roka, když k němu přijela na prázdniny. Většinu času trávila s mámou.

„Jen se tu tak rozhlížíme," pronesla Ava nevinně. Vtom si všimla, že jí u nohou leží černo-bílý kámen. Zatraceně! Doufala,

že se máma nezačne vyptávat, proč není kámen v krabičce. Rychle se před něj postavila, aby ho máma neviděla. Avu dost zajímalo, co je to za podivné krystaly. A rozhodně nechtěla, aby jí máma řekla, že nejsou na hraní, a odnesla je pryč.

„Co je to s Paprikou?“ zajímalo mámu, když viděla, jak fenka za Avou pořád poskakuje.

„Nevím,“ odpověděla Ava nepřirozeně pisklavým hlasem. „Asi potřebuje vyvenčit. Hned s ní půjdu.“

„Výborně, mohla by ses taky zastavit v obchodě?“ zeptala se máma. „Potřebujeme cibuli a plechovku rajčat. Udělám k večeři těstoviny s omáčkou.“

„Tak jo,“ vydechla Ava. Paprika právě chňapla těsně vedle krokodýlí mumie.

Máma se usmála. „Díky, zlatíčko. Dám ti peníze.“ Obrátila se k odchodu.

Ava si ulehčeně oddechla, strčila krokodýla do police a sebrala ze země kámen. Jakmile

se jej dotkla, zaplavil ji chlad. Rychle kámen odložila na poličku vedle mumie a podivný pocit odezněl. „Papriko, pojď se vyvenčit!“ řekla.

Paprika nadšeně zaštěkala a rozběhla se ke dveřím.

Ava se ještě naposled podívala na krabičku se záhadnými krystaly a pak vyšla za fenkou ven.



Ava se nejdřív zastavila v obchodě na konci ulice. Pak přešla hlavní silnici a vzala Papriku k řece, kde se mohla vyběhat. Řeka se klikatila parkem, dál vedla směrem do městečka a pak z něj pokračovala do polí a luk. Ava se pustila po cestičce směrem ke středu města a přitom házela Paprice balonek. Pokaždé, když jej hodila a zavolala „Přines!“, fenka se na ni podívala, jako by říkala *Když sis to hodila, tak si to přines sama*.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Strážci magie – Kouzelné krystaly
.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.